
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Pháp Bất Thối 7

<blockquote>Kalama tri ân bạn Ho Thi Vui ghi chép.</blockquote>

[09/08/2022 - 12:51 - vuihtv]

Kinh Pháp Bất Thối 7

Bữa nay mình học tiếp nhóm Pháp bất thối mới. Ở đây, đức Phật Ngài dạy rằng: Khi nào các vị tỳ-kheo đối với nhau bằng mấy cách cư xử này, nghe là cư xử thật ra nó là pháp tu, đương nhiên mình nghe nội dung này phải nghĩ rằng đối với cư sĩ những pháp này vẫn có giá trị. Dù Ngài đang dạy cho Tăng, đối tượng nhắm đến chư Tăng, Tỳ-kheo nhưng với người cư sĩ những lời dạy này tuyệt đối cần thiết.

1/ Khi nào các vị tỳ-kheo trước mặt hay sau lưng luôn luôn có thân nghiệp từ hòa, khẩu nghiệp từ hòa, ý nghiệp từ hòa thì bản thân vị đó được tiến bộ trong đường tu học mà sức mạnh Tăng đoàn cũng được củng cố. Là sao? Nghe nó rất là thường, đối xử với nhau bằng thân nghiệp từ hòa trước hoặc sau lưng, có nghĩa là mình làm cái gì mình cũng nghĩ tới người khác.

Hướng đạo Thế giới, Scout có slogan thế này “1 cho tất cả, tất cả cho một” Là sao? Từng cá nhân làm gì cũng nghĩ cho tập thể, cả tập thể luôn mưu mang từng cá nhân.

Cái này nghe dễ nhưng khó làm lắm. Có nghĩa.

1. Đối xử bằng thân nghiệp từ hòa nghĩa là sao? Là mình làm cái gì, từng hành động, cử chỉ, lớn bé trong đời sống luôn luôn nghĩ đến lợi ích đám đông. Thí dụ bây giờ, một miếng giấy, cọng rác nhỏ xíu, mình cũng giữ, không để nó rớt, bỏ thùng rác đang hoang. Nó không đáng gì đâu. Hỏi các vị, một cọng rom, một lá cỏ thì nó đáng cái gì? Cọng rom lá cỏ không đáng gì đâu, nhưng, thấy nó ở đâu làm ơn nhặt lên, bỏ thùng rác dùm. Làm được như vậy đó, thì coi như cả một môi trường sống được sạch sẽ. Đó gọi là thân nghiệp từ hòa. Sống chung với nhau, đêm hôm mở cửa, đi tới đi lui, pha đồ nhẹ tay chút tránh ồn ào cho người kế bên. Đó là thân nghiệp từ hòa.

Tránh dằn mồm xán chén, đá thúng đụng nia, đánh chó chửi mèo, đó là thân nghiệp từ hòa. Làm gì động tác lớn nhỏ, luôn luôn tránh phiền lòng cho người khác và luôn luôn mong cho người khác được an lạc, an lành, an tâm. Luôn muốn người ta được chữ An đó đó: An lạc, an lành, an tâm. Cái đó gọi là Thân nghiệp từ hòa. Nghe vậy chứ rất là khó làm.

Còn muốn dễ làm thì các vị hình dung thế này. Nếu mình đang sống bên cạnh người mình thương thì mình thấy chuyện đó dễ làm liền. Khi chúng ta đối với nhau thiếu lòng từ thì chuyện đó khó làm lắm. Cho nên, mình thấy trong Pali có chữ “mitta” = bạn, Metta = lòng từ. Thì cứ nhớ:

Metta = Tâm trạng bạn bè với nhau.

Mitta = Người có lòng từ với mình.

Khi mình thương nhau rồi, chuyện gì khó khăn cách mấy mình cũng làm được. Một người mẹ, dầu có 8 con, 10 con đi nữa bà làm gì mà cũng nhớ tới con. Và người con thương mẹ làm gì cũng nhớ tới mẹ. Đêm hôm rót ly nước cũng rót nhẹ tay tí. Muốn xay cả phê cũng chịu khó cầm cái máy xay

xay ngoài chứ không dám xây trong nhà sợ nó ồn, thí dụ vậy. Còn mình đối với nhau không có đạo tình thì làm gì cũng khó hết. Nhớ nha.

Đó gọi là Thân nghiệp từ hòa.

2/ Đối với nhau với khẩu nghiệp từ hòa

Đối với nhau, đầu trước mặt hay sau lưng không có câu nói, ngôn ngữ nào ẩn ý tấn công nhau vì lý do hiềm khích, chuyện đó không có.

Trong khi đời sống mình tôi nghĩ người Việt Nam 99% thiếu khẩu nghiệp từ hòa. Mình gặp nhau tay bắt mặt mừng thấy vậy, mà người kia vừa khuất là cả đám nói xấu. Các vị coi tui có nói thêm không. Tự xét coi có đúng không? Giờ nguyên đám 30 mạng kéo vô nhà bếp của chùa nấu ăn, lật rau, rửa chén, lau chùi, trong 30 mạng có 1 tên bước ra khỏi là đám còn lại nói xấu. Rồi tên tiếp theo đứng lên ra ngoài là đám còn lại nói xấu. Liên tục và liên tục, đó là truyền thống 4000 năm văn hiến của chúng ta. Đó gọi là không có khẩu nghiệp từ hòa.

Khẩu nghiệp từ hòa có nghĩa là trước mặt hay sau lưng không có gì tốt đẹp để nói về nhau thì không nhắc đến nhau. Đây là nguyên tắc bằng vàng.

Tại sao có những người cả đời lận đận? Vì khẩu nghiệp thôi. Tức là, hễ quờn là chỉ trích, đâm thọc, ly gián, gây tạo mâu thuẫn giữa người này người kia. Mình cứ nghĩ phải máu đổ thịt rơi mới là ác nghiệp, còn một câu nói cho nó sướng miệng thì có gì đâu ác, thật ra, các vị tưởng tượng đi, nếu các vị là đối tượng của những lời ác khẩu đó thì cuộc đời các vị nó tan nát cỡ nào? Chứ đừng đợi máu đổ thịt rơi mới kể là tội lỗi. Không cần. Chỉ hình dung nếu mình là đối tượng của những lời nói ác ý thì cuộc đời mình nó sẽ tan nát ra sao. Tôi nói chuyện nhỏ xíu thôi.

Chuyện này có thật: Có chùa đó đang trong giai đoạn xây dựng kệt tiền, bữa đó có buổi họp nhỏ trong Phật tử chùa, trụ trì kêu gọi bà con ai giúp được thì giúp kể cả cho mượn không tính lãi. Một số Phật tử khá khá họ hứa họ giúp. Vừa nói xong xuôi thì trong đêm đó có 1 người gọi phone không sót một tên nói xấu chùa, nói xấu sư trụ trì không còn nước non gì hết. Hơn 1/2 số đã hứa ban chiều gọi phone về chùa họ xin lỗi, họ sám hối để họ đưa đủ lý do để họ từ chối không cúng, không cho mượn nữa. Cuối cùng chùa rơi vào tình trạng lận đận. Cuối cùng, cũng sót 1-2 người là do kệt phone sao kêu không được, nhờ vậy họ vẫn giữ nguyên lời hứa.

Tôi nghĩ các vị hiểu. Ác khẩu, ác ngữ nó ác chỗ đó. Dĩ nhiên, các vị hỏi trường hợp tôi làm sao? Thì tôi sẽ nói thế này: Nếu là bạn thân tôi mà bị gạt thì tôi có cách nói họ cẩn thận. Nhưng tôi không muốn nói xấu người kia, tôi chỉ nhắc họ cẩn thận thôi. Nói xa xa gần gần cho họ nhìn lại, cẩn thận, nếu người kia đặc biệt xấu, chứ còn mình chỉ vì thích, ghét trước mặt sau lưng tìm cách chặn thì đời sau sanh ra khổ lắm. Có người sanh ra không có hậu môn, có người trước lúc chết ăn không được phải đặt ống vào thực quản để rót thức ăn xay nát vào, có những người thở không được chẳng hạn bệnh suyễn, có những người đưa thuốc vô bị phản ứng, sốc thuốc. Tại sao vậy? Vì đời xưa kiếp khác họ ngăn sông cấm chợ người này, người kia, đời sống luôn luôn trực trặc, trực trặc là do đời xưa mình tìm cách mình ngăn chặn người khác, mà trong 3 nghiệp thì mình thấy nghiệp nào làm được chuyện ngăn chặn? Chính là Khẩu nghiệp. Chứ chặn bằng nghiệp thân thì không nhiều bằng nghiệp khẩu. Nếu chỉ nghiệp ý thì đâu ai biết đâu.

Nếu nói nghiệp ngăn chặn, nổi bật là nghiệp khẩu.

Cho nên: Ngày nào một vị tỷ-kheo đối xử bạn tu nói riêng, mọi người nói chung bằng khẩu nghiệp từ hòa thì đời sống vị tỷ-kheo có tiến bộ là vậy. Mình phải có chánh niệm, mình phải có từ tâm, mình phải có lòng sợ tội mình mới tránh được khẩu nghiệp. Khẩu nghiệp nó lớn dữ lắm. Phải tu hành tới mức độ nào đó mới làm chủ được khẩu nghiệp, kiểm soát được khẩu nghiệp. Lớn chuyện lắm nha.

Tôi nhắc lại: Đừng đại dột nghĩ máu đổ thịt rơi mới là tội ác. Đợi tới đó thì nó quá rồi. Không cần. Không cần máu đổ thịt rơi. Chỉ cần một câu nói gây ly gián, mâu thuẫn, tan vỡ trong quan hệ người khác đã là tội ác rồi. Các vị có tin một câu nói làm tan nhà nát cửa không? Chứ tôi tin. Tôi tin chuyện đó. Tôi cũng nói rõ luôn.

Đừng coi thường những lời nỉ non, thăm thĩ bên tai, nó quan trọng lắm. Tôi không tin quý vị là người xấu, nhưng có người rỉ tai, thăm thĩ bên gối suốt đêm, đêm này qua đêm khác thì có một lúc trong mắt tôi các vị không thua gì tên cướp biển. Tôi nói thật. Nếu mà cứ cho tôi nghe hoài. Nghe

hoài, nghe hoài, rừ rừ rừ rừ, cứ chat, xong rồi phone, chat, email, rồi phone cứ làm liên tục vậy mình sẽ thay đổi cảm xúc, suy nghĩ, nhận xét về đối phương. Cho nên, đừng nói ngày xưa có những triều đại tan nát vì đàn bà, thê thiếp, hay thái giám, hoạn quan của vua, mặc dù họ là những người dốt nát không có trình độ nhưng mà họ là những người ngày đêm hầu hạ bên gối của vua. Thế là, những câu nói tâu lên tâu xuống, tâu vào tâu ra của họ, từng buổi từng buổi nó sẽ tác động, ảnh hưởng đến cả chính sách cai trị quốc gia của một vị quân vương chứ không phải chơi. Nha. Cả một đất nước rơi vào hỗn loạn chỉ vì một câu nói của một cô phi tần, một tên hoạn quan/ thái giám.

Cho nên, cẩn thận trong đời sống mình. Mình tránh không gây khẩu nghiệp, luôn luôn kiểm soát, làm chủ với khẩu nghiệp của mình. Bên cạnh đó mình cũng phải cẩn thận với khẩu nghiệp của người khác nữa. Nhớ cái đó quan trọng lắm.

Tôi nhắc lại, Mình kiểm soát được khẩu nghiệp của mình nhưng mình cũng phải cẩn thận trước sự tác động từ khẩu nghiệp của người khác. Cái đó quan trọng lắm.

3/ Ý nghiệp từ hòa

Chúng ta không có lý do gì để mà ghét nhau hết. Tôi biết tôi nói này nhiều người trong đây không có tin. Các vị nói, có lẽ cái này ông nói theo kinh chứ câu này làm sao mà làm được.

Tôi nhắc lại nguyên văn: Chúng ta không có lý do gì để mà ghét nhau hết. Câu này nghe cao siêu, nhưng là câu Phật pháp căn bản thôi.

Chúng ta không có lý do gì để ghét nhau, nghĩa là sao? Tôi nói rất nhiều lần. Trên đời này chỉ có 2 hạng người: Người bất thiện là người đáng thương, người lành, người hiền là người dễ thương. Cho nên, ở đây, không có chữ ghét nằm trong đạo Phật, chỉ có đáng thương và dễ thương.

Thứ hai, Chúng ta không có lý do gì ghét người khác, vì sao? Có nghĩa là, mình ghét người ta đâu có biết, người ta trùm mền ngủ ngon, riêng mình bị lửa thù đốt nguyên đêm, cả đêm đốt trong chăn, trong mền, trong gối, trong phòng gym, trong lúc lái xe, thì có đáng không?

Như hồi nãy tôi nói, không có gì tốt đẹp để làm cho nhau, để nói về nhau thì đừng nhắc đến nhau.

Ở đây ý nghiệp cũng vậy. Không có gì để thương nhau, mến nhau, tôn trọng nhau, quý nhau thì thôi đừng nghĩ đến nhau. Chúng ta có đến 1 tỷ chuyện tốt đẹp để nghĩ về mắc gì phải đem hình bóng thấy ghét của người kia đưa vào lòng mình? Nó chỉ gây họa cho mình.

Tây có câu rất là hay “Đem lòng thù oán người khác chẳng khác nào uống thuốc độc mà mong cho kẻ thù bị chết”. Câu đó rất là hay.

Vạch áo lên, coi chỗ nào trồng xăm câu này. Trước bụng hết chỗ kêu người nhà vạch cái lưng lên coi chỗ nào trồng xăm cái câu này vô. “Đem lòng thù oán người khác chẳng khác nào mình uống thuốc độc mà mong cho người ta chết”. Chuyện người ta chết hay không thì không thấy nhưng trước mắt mình uống là mình chết. Không gì bậy bằng nuôi lòng căm thù. Các vị biết mà.

Sống trong sợ hãi, ghen tuông, thù hận chỉ có hại cho bao tử, u xơ, bướu nó làm suy nhược thần kinh, mất ngủ, ăn mất ngon,...chỉ vậy thôi là mình lãnh đủ. Không gì ngán cho bằng đi ngủ, đi làm việc, đi đứng nằm ngồi luôn luôn trong lòng ám ức, nó đầy ắp tị hiềm, ghen ghét, sợ hãi, tức giận, căm hờn,... thì cái đó chỉ có họa cho mình, hại cho mình thôi. Mà nói không có tin.

Tôi nhắc lại.

Không gì tốt đẹp để làm cho nhau, nói về nhau thì đừng làm, đừng nói. Không có gì tốt đẹp để nghĩ về nhau thì hãy quên nhau đi. Vì chúng ta còn 1 tỷ chuyện khác để mà nhớ về.

Đừng nghĩ bữa nay ông rao giảng đạo từ bi. No. No. Rất là khoa học. Tôi đang nói chuyện với các vị, tôi đang hầu chuyện với các vị từ góc độ rất y học, rất khoa học. Có nghĩa là: Hãy lấy ra khỏi lòng mình những ý niệm tiêu cực về người khác. Hãy lấy ra khỏi sinh hoạt thường nhật của mình những cư xử, ngôn từ có hại cho người khác. Nó không có được gì đâu. Và, nghĩ kỹ lại đi, bao nhiêu khổ nạn trong đời mình có phải đi ra từ thân nghiệp, khẩu nghiệp quá khứ của mình không? Nếu nó dừng lại ở ý nghiệp thì còn hi vọng gỡ gỡ được chứ nó đưa ra ngoài thành hành động, ngôn từ rồi thì đó là trọng nghiệp rồi. Mà trọng nghiệp là đã thành khổ nghiệp rồi. Nghiệp nó gieo cho mình máu và lệ, đừng có trách vì đâu đời đời sanh ra, chỉ có khả năng làm lớn chuyện chứ không làm được chuyện lớn. Luôn luôn bị trở ngại, đầy ắp chông gai ngập mặt, là tại áo? Là bởi vì chúng ta đã từng gieo những trở ngại của người khác bằng thân, bằng khẩu, bằng ý. Nhớ cái đó, rất là quan trọng.

Tức là, luôn luôn đối xử với nhau bằng thân nghiệp, khẩu nghiệp, ý nghiệp từ hòa. Và tôi chốt lại nội dung 3 điều đó thế này:

- Không có gì tốt đẹp để làm cho nhau, nói về nhau, thì đừng nhắc đến nhau.
- Không thể thương yêu được nhau thì hãy quên nhau.

4/Lợi hòa đồng quân

Ngày nào chúng tỳ-kheo đối xử với nhau bằng đạo tình ruột thịt bằng chia sẻ về cả tinh thần, vật chất.

Đặc biệt, trong điều thứ tư này Ngài nói về vật chất. Ngài nói, cho dầu, thậm chí chỉ một chút thức ăn có được trong bình bát cũng sẵn lòng chia sẻ cho nhau. Mình không sống đời xuất gia mình không hiểu cái này đâu.

Xuất gia mà. Tăng ni giờ sướng lắm nên câu này hết hay rồi. Câu này, càng lùi về nguyên thủy chừng nào, câu này càng hay chừng đó. Thời nay, đời sống tăng ni đâu gói gọn trong tam y, mà nó lên tới tam thập y, tam bách y, 300 bộ, 30 bộ. Còn vật dụng của chư Tăng ni bây giờ đâu còn trong bình bát, tính bằng tử, tính bằng tài khoản nhà băng, cho nên câu này hết hay, dở ẹc rồi. Chứ câu này mà càng nguyên thủy càng hay.

Có nghĩa là: Thời xưa, từng nhóm 30 vị, 20 vị, 5 vị, 2 vị sống du phương từ nơi này qua nơi khác, cũng y như mình bây giờ, trong đoàn có vị cao máu, có bị tiểu đường, có vị răng rụng xưa làm gì có răng giả, một là răng rụng, còn răng sún vài cái, răng rụng nguyên hàm hoặc còn 30%, 50%, trong tăng đoàn đó đi bát cái gì mềm thì mình để ý ai răng yếu mình cho, thấy vị kia cần ăn kiêng cái gì mình kiếm mình đổi cho ông; hoặc đi bát chung mà phước khác, có vị được nhiều có vị được ít thì ngồi xuống sót ra chia đều. Phần này, tôi phải nhìn nhận đời sống Tăng đoàn đẹp hơn bất cứ đoàn thể nào ngoài đời. Bởi vì, chính tôi tôi có dịp sống ở chùa Khmer, chính tôi có dịp sống bên Thái tôi biết. Thức ăn đem về, đi bát, trộn chung lại, chia đều, cho nên vị phước nhiều phước ít gì không biết, cứ đi về, trộn chung và chia đều, những vị nào cao máu thì tránh đồ mặn, tiểu đường thì tránh đồ ngọt, cholesterol tránh dầu mỡ, thí dụ vậy, yếu răng hoặc không răng thì tránh đồ cứng, cuu mang nhau mà sống.

Bởi vì, thứ nhất, đã xuất gia cắt ái từ thân, không còn mẹ cha, anh chị, thân quyến, máu mủ, thân bằng quyến thuộc nữa không thương nhau thì ai thương mình? Đó là Phật nói không phải tôi nói.

“Này các tỳ-kheo, trong đời sống xuất gia này các người không còn cha không còn mẹ không còn anh không còn chị, nếu các người không thương nhau thì ai thương các người” Và, chính ngài Ca Diếp cũng nói “Bạch Thế Tôn, con thấy đời sống Phạm hạnh không phải dễ dàng, đời sống Phạm hạnh là một cuộc sống đầy hiểm nạn, đầy khổ nạn”. Đức Phật đã xác nhận cái đó. Đời tu, nếu tu đúng, đời tu là một hành trình gian nan lắm: Thiếu không dám xin, không dám gọi ý, dư không được giữ, không được để dành. Chỉ có khoản này là thấy tu là oải rồi. Thiếu thì không được xin, không được gọi ý nữa, mà dư thì không được giữ không được cất, không được để dành.

Đã vậy, Phật còn dạy mình đem chia nữa mới ghê. Phải chia cho mấy cha kẻ bên chung quanh mình. Đời tu, tu đúng, khó lắm. Còn tu cà chớn dễ ẹc, càng tu càng sướng, càng giàu.

Đại khái, nếu tu đúng mình mới thấy giá trị câu kinh này tuyệt vời.

"Chỉ chút ít vật chất có được trong bình bát thôi mình cũng có thể chia sẻ cho nhau" Bình bát của mình cũng có thể là suối nguồn đạo tình để mà chan hòa cho cả Tăng đoàn.

Trong kinh kể nhiều chuyện xúc động lắm. Xúc động lắm.

Vua A Dục có người dâng cho 1 trái cây ngon, hiếm. Vua thương chư Tăng lắm, vua nghĩ “Trời, cái trái này đâu có thuở nào mà người bình thường mà có được, mà chư Tăng đi bát bữa đói bữa no, cơm hầm cháo thiu, mình là vua mà trái này một đời gặp có 1-2 lần, mấy ông sư làm sao có” vua mới cho người cắt một nửa đem cúng chư Tăng. Mấy trăm vị có 1 nửa trái, mình nói đại trái mít trái ổi gì đó, thì làm sao ăn đây, thế là các vị cho người làm nhỏ, cho vào nồi cháo mênh mông múc ra. Dĩ nhiên, cho nó có đạo tình chứ không có thấy.

Nói đến đây tôi nhớ, có anh chàng đó, có thói quen, ảnh vô quán ăn, ảnh kêu món thịt thỏ, bữa đó ảnh kêu thịt thỏ ảnh ăn thấy dai quá đi, ảnh kêu bồi ra hỏi “thịt thỏ gì mà dai vậy?” thì thằng bồi nó nói “Lúc này thỏ không có nên chúng tôi trộn thịt trâu”, ông hỏi “trộn tỷ lệ nhiều?” nó nói “trộn 50-

50” ông lắc đầu ông nói “50-50 cũng đâu dai dử vậy”, nói “không, 50-50 có nghĩa là nửa con thỏ với nửa con trâu”.

Nói cho bà con đỡ buồn ngủ.

Nếu có tinh thần đoàn kết thì chuyện chia sẻ thức ăn dễ lắm. Rồi mình thấy, trong tăng đoàn có những vị cao lớn có những vị thấp bé, lá y lớn thì nhường vị cao lớn, y bé thì nhường vị thấp bé. Nếu mình sống mà không thương, không có đạo tình, của ai nấy xài thì khổ càng thêm khổ, khó chồng lên khó.

Cho nên, điều thứ tư này là chia sẻ với nhau về vật chất. Lợi hòa đồng quân = Chia đều.

Cho tôi kể chuyện ruồi bu, chuyện nhỏ thôi.

Ngày xưa, cách đây 43 năm về trước, tôi ở chùa Giác Quang quận 8, tôi nhỏ xíu, lúc đó tôi 10 tuổi thôi. Chùa Giác Quang lúc đó khó khăn lắm. Chùa đó có lộc dữ lắm. Lâu lâu có Phật tử họ cúng mâm đường, sữa, xà bông, kem đánh răng, vậy đó. Tôi nhớ ngài cả giờ ngài mất rồi. Đường sữa thì giao nhà bếp họ làm nước buổi chiều cho chư tăng. Còn xà bông, thì để trong nhà tắm xài chung, còn kem đánh răng thì đâu có xài chung được, cũng ngại, thì thôi bắt thăm. Chùa lúc đó 7 vị, ngài lớn nếu theo tinh thần dưới chùa Khmer tôi biết là trụ trì hoàn toàn có quyền tự quyết chuyện đó, nhưng mà không, ngài trụ trì chùa Giác Quang thì không, còn có 2 kem đánh răng, cho bắt thăm. Chuyện đó nó không đáng gì đâu quý vị, nhưng nó trở thành một bài học, một kinh nghiệm đạo tình mà tôi mang theo cho đến bốn mươi mấy năm sau. Năm nay tôi già, nếu bây giờ có cơ hội góp ý cho một nhóm tăng trẻ, thì tôi vẫn kể lại chuyện xưa và tôi mong rằng tinh thần đó tiếp tục được kế thừa, được duy trì. Vì nó đẹp quá. Bài học đó bài học bằng vàng. Nó dạy tôi khôn tôi, chỉ có mấy cây kem đánh răng thôi mà nó dạy khôn tôi. Không có lớn bé gì hết, hề mặc cái áo Phật, đầu cao, sống chung chùa, ăn chung mâm thì thương nhau, cái gì cũng chia đều cho nhau.

Ngài mất rồi. Tôi ở đó năm 80 đến năm 84 thì ngài tịch. Giờ nhắc tới còn thương. Ngài đẹp nhiều chuyện lắm. Cư xử nhiều chuyện đẹp lắm, đúng đạo, đúng đời đẹp lắm. Tại sao mấy người đó họ đi sớm? 64 đi rồi. Mình cứ thấy người nào hề dễ thương là đi sớm. Lạ vậy. Cho nên, gần như giờ tui thấy mấy người thọ, tui nghi chắc họ dễ ghét sao á. Thường là như vậy.

Gần đây, tôi bên Thụy Sĩ về, bà ung thư bà tới bà gặp tui, thấy bà cũng lo lo tui an ủi nửa đùa nửa thật “sao mấy người lành dễ chết, gian ác sao nó không chịu chết, thời giờ chị gian gian tí, ác tí chắc được 100 tuổi”.

Mà tôi tin chuyện đó, ai nói tui phản đạo thì tui chịu chứ tui thấy thứ gian ác sống lâu. Nó sống để nó thực hiện sứ mạng làm khổ trần gian. Còn mấy người dễ thương phải đi thôi, vì cuộc đời vốn là bể khổ mà họ ở làm giảm máu lệ thì mất ý nghĩa máu lệ đi, cho nên lành là phải đi, đi để đi về chỗ lành ở, và đồng thời, đi để trả lại bản thể máu lệ của trần gian. Còn mấy tên gian ác nó phải ở đây, để 1/ nó tiếp tục trả nợ và đồng thời nó trả nợ cho mấy thằng khác luôn.

5/ Khi nào chúng tỷ-kheo sống với nhau tương đồng về giới luật.

Vụ này hơi mệt, hơi khó nói nè.

Tương đồng là sao? Tương đồng ở đây rất dễ hiểu lắm. Tương đồng có nghĩa là, người bê bối, bê bộn bây hầy phải nâng mình lên cho bằng người kia mới gọi tương đồng theo hướng tích cực.

Chứ không phải mấy ông trong sạch thấy chung quanh mình bê bối thôi giờ mình muốn tạo đoàn kết mình mới bây hầy cho giống người ta để tạo sự đoàn kết là sai.

Mà tôi nghĩ cái này chắc bà con biết, bà con nghĩ ra chứ không phải ikhoong.

Có một sự tương đồng nhất định giữa Tăng đoàn với nhau trong đạo hạnh. Các vị thủ tướng, mình sống chung với nhau mà mình nghi ngờ nhau, không tôn trọng nhau thì cũng khó lắm.

Tôi biết, có 2 chuyện rất đáng tiếc trong Tăng đoàn:

1/ Có những vị bị chư tăng nghi ngờ nên tránh không mời vị đó tham dự Tăng sự. Tăng sự là những nghi thức làm việc giữa những tỷ-kheo với nhau, giữa những tỷ-kheo thân tình với nhau. Và, tôi biết có trường hợp có những vị được mời một cách lịch sự ra khỏi Tăng sự. Chuyện đó có.

2/ Có những vị thanh tịnh chê nhóm tỷ-kheo kia không thanh tịnh nên tìm cách lẩn tránh hoặc từ chối không tham dự Tăng sự.

Cả 2 chuyện đó đều có xảy ra. Tôi biết ở Việt Nam, nhưng nước ngoài tôi nghĩ chắc chắn là có. 1000% có nhưng tôi không biết ở đâu. Cái đó không được.

Khi nào giữa chúng tỳ kheo thành tựu 2 cái này: Hòa hợp & thanh tịnh. Hòa hợp có nghĩa là như nước với sữa, rất dễ dàng hòa tan vào nhau. Thanh tịnh có nghĩa là sạch hết. Hòa hợp & thanh tịnh là cùng nhau mà sạch, chứ nếu hòa hợp để cùng nhau đổ đôn, sa đà thì không gọi là hòa hợp & thanh tịnh. Hòa hợp & thanh tịnh là người bê bối nhìn người sạch sẽ hơn để mà vươn mình, với tay, bắt chước, học đòi thì cái đó mới gọi giới hòa đồng tu. Khi nào trong Tăng đoàn nào có sự tôn trọng nhau về giới hạnh thì đương nhiên Tăng đoàn được cường thịnh, được phát triển.

Minh bắt buộc tin chuyện đó thôi.

Tôi nói đi hành hương đi. Trong một căn phòng mà mình hoàn toàn tin cậy nhau thì nó thoải mái lắm. Còn đảng này mình nghi ngờ nhau thì ..

Bữa nay cho tôi nói huỵch toẹt luôn nha. Hôm nay thời smartphone đúng không? Trong room chắc các vị có nghe thị phi về ông này ông kia, trong đó có tôi. Hôm nay tôi nói luôn. Tôi có mấy lần tôi rất khó chịu khi ngồi chung xe đăm đông, mình móc phone ra. Nãy vừa xuống biển, chụp hình, mình khoe cái hình này hay, góc chụp đẹp, ánh sáng đặc biệt quá. Minh ngồi ở trước, người kế bên họ mượn, bắt đầu họ chuyên, họ chuyên tới bằng thứ 3 là bắt đầu mình run. Tại vì tôi biết có những người họ rất là độc, họ nhanh tay họ lấy cái hình đó, họ gửi cái hình đó đi. Mà cái hình họ gửi không phải hình vừa rồi mà lấy cái hình khác. Các vị nghĩ “sư là ông sư sư có cái gì giấu?” Đừng có nói như vậy. Đừng có nói thiên cận như vậy. Có những cái hình không có gì hết, nhưng mình không muốn share với ai hết. Vì sao? Vì hình đó, một là nó riêng tư, còn thứ hai nhiều khi hình đó tôi lấy trên internet mà các vị không biết, tại sao có cái hình đó trong máy của tôi. Bữa nay tôi nói luôn.

Các vị mở phone, album ảnh, photo gallery các vị sẽ thấy những hình các vị không hiểu tại sao, nó xấu hoắc mà tại sao tôi lưu trong đó. Bởi vì thế này, trong hình đó có khung cửa sổ tôi thích, tôi muốn lấy mẫu cửa sổ đó cho Kalama, hoặc ở đâu không cần biết, nhưng mẫu cửa sổ đó là mẫu tôi rất là thích. Hình đó xấu hoắc, hình đó bà già dắt con chó đi chứ không có gì hết, mà thấy cái lưng bà thôi. Nhưng quan trọng là có cái khung cửa sổ tôi thích, thế là tôi lấy. Hoặc có bát hương đẹp mà nó đáng tiếc là hình đó nó nằm cạnh đám tào lao khác, trong tiệm đồ cũ nào đó họ chụp tôi thấy hình bát hương đẹp thế là tôi lấy. Thí dụ vậy. Còn chưa kể cái bê bối, bày bày khác, ai không có bê bối, tui mà không có bê bối tui lên tòa tui ngồi lâu rồi, ok.

Cho nên, nếu mình tin được nhau, mình biết đây là những người minh bạch, trong sạch, chân thành, không ác ý thì nó khỏe biết bao nhiêu. Nhưng khi mình nghĩ, trong xe này có những người mình không rõ thân phận, lai lịch, tánh tình, mình không rõ. Chỉ cần nghi ngờ nhau một chuyện nhỏ thôi là họ đi hơi sâu vào album hình. Tôi không nói chuyện bày bày khác. Tôi chỉ nói chuyện họ tò mò họ vào sâu trong album là mình đã khó chịu rồi.

Hoặc là, khách đến nhà tui, bữa nay tui nói cho hết, đến Am mây. Trước khi vô phòng tôi là phải đi ngang một toa-let, tôi biết có những người họ không chịu vào toa-let mà họ bước tới chút họ đẩy cửa phòng tôi họ nhìn cái rồi họ mới đi vào toa-let. Có. Tại sao tôi biết? Tại vì tôi có cái step alarm, đó là một vật dụng hình tam giác, mình bỏ pin trong, chặn ở cửa, ai mở cửa nó hú. Mà không phải tôi nghi ngờ ai tôi làm cái đó, mà mình ở có một mình, mình dùng cái đó nó yên tâm. Nghe nó hú mình biết có người đẩy cửa. Mà họ không có lý do gì họ đi vào phòng mình hết. Cái họ cần là cái toa-let, nhưng mà không, phải bước tới, đẩy cửa phòng mình.

Mà, trên nguyên tắc, các vị biết không? Một người có giáo dục ở đời, còn ở đạo là một người được học luật thì phải biết: Mình chỉ đến chỗ nào mình được phép và con mắt của mình chỉ được đặt vào chỗ nào cần thiết. Có nghĩa là, cho dầu 2 bên mình là 20 căn phòng, người ta đang diễn kịch, người ta đang múa lân, người ta đang làm xiếc bên đó, đúng luật, và đúng là giáo dục là mình đang có việc cần ở phòng số 21 thì mỗi bên 1 dãy 10 phòng mình cũng không được nhìn, mình cứ nhắm thẳng phòng 21 mình tới thôi. Đó là người có giáo dục, đó là người có học luật, nếu là thầy chùa, là tăng ni. Là phải nhớ: Mình cần phòng 21 là con mắt mình chỉ nhìn thẳng về phòng 21, ghé phòng 21 làm việc rồi là quay lưng đi, đi thẳng về phòng số 1, chứ còn 10 dãy phòng 2 bên là mình không có nhìn. Đó là người có giáo dục.

Chứ đừng nói chuyện mình tùy tiện mở cửa một chỗ không cần thiết và chưa được phép.

Tại sao tôi nói lạc đề như vậy? Bởi vì tôi muốn nói, khi chúng ta tin cậy nhau, chúng ta tôn trọng nhau, chúng ta tín nhiệm nhau thì dễ sống lắm quý vị. Trong khi chuyện nhỏ xíu thôi, tôi nghi ngờ

các vị là người hơi tò mò, táy máy, là các vị đến chỗ tôi là tôi thấy khó chịu rồi. Đừng nói người ta không biết, ánh mắt mình nó láo liên, nhìn ngang liếc dọc, nó không đoan chánh, không đàng hoàng, ánh mắt của mình đủ làm người ta ngại rồi. Giờ các vị thấy ý nghĩa của giới hòa đồng tu nó chỗ đó. Khi mình sống với nhau mình tin cậy nhau nó dễ sống lắm quý vị.

Tôi nhớ, Tàu có câu: “Phụ phụ tương đãi như tân” tức là, lấy nhau bao lâu thì vợ chồng giữ lại tí tí khách sáo như khách vậy. Từ đó, câu đó bắt đầu từ tích “cử án tề mi” bên Tàu có một cặp danh nhân cứ đến giờ ăn vợ chồng nâng chén cơm lên mời “mình ăn đi mình”. Dĩ nhiên cái đó hơi quá, vì “tề mi” là nó ngang với con mắt mình rồi, nhưng đó cho một bài học: Lấy nhau bao lâu đi nữa vẫn là “phụ phụ tương đãi như tân”, dĩ nhiên nó hơi xa với giới hòa đồng tu nhưng tôi đang nói chuyện tôn trọng.

Mình tôn trọng nhau.

Tôi biết, người Âu Mỹ, hầu hết, trên 90% ly dị rồi vẫn có thể làm bạn nhau vì họ tôn trọng nhau, họ có cái để nể trọng nhau. Còn mình thì sao? Chán nhau rồi, mà tìm đủ cách để giữ nhau, để rồi coi nhau là “chó chề, mèo mửa” mà vẫn không chịu bỏ nhau, coi nhau như rác rưởi, như đồng phân, tới hồi ly dị không nhìn nhau nữa, trước khi ly dị phun ra những lời đả kích cay, nặng nề, nhầy nhụa, lầy lội, tanh tưởi. Thấy không xong sao không bỏ?

Tôi biết chuyện đó nhiều lắm.

Người Việt Nam, có bằng đại học, dược sĩ luôn. Mà lạ lắm, thấy không xong thì buông, không, không có buông, cứ cà nhây, cù nhây, dược sĩ không phải dốt, mà thằng kia nó quỳ nó lạy mà không buông, cứ cù nhuầy để rồi 2 bên phải nói năng ngôn từ chợ búa với nhau. Chi vậy? Mình không tôn trọng được nhau thì buông nhau đi. Và nên nhớ cái này. Mình đã trót ghét nhau, cũng hi vọng có ngày thương được nhau. Nhưng đã trót coi nhẹ, đã trót khinh thường nhau thì khó lắm. Nhớ lời tôi hôm nay. Tới chết cũng nhớ.

Từng giận nhau, từng hận nhau, từng ghét nhau, nhưng có khả năng quay lại thương nhau, nhưng đã đến mức coi thường thì khó lắm, dầu đó là quan hệ vợ chồng, thầy trò, bạn bè, anh em. Bất cứ quan hệ nào mà đã trót coi thường nhau rồi thì quay lại không được.

Cho nên, giới hòa đồng tu là vậy. Có nghĩa là, làm sao giữa tăng đoàn, các cá nhân tỳ-kheo còn có chỗ trọng nhau. Dầu có giận nhau bằng trời, nhưng biết rằng chuyện đó ông không có làm, chuyện đó ông không có nói, Ông đã say no là no, ông yes là chuyện đó yes. Sống có tín nhiệm, tin cậy nhau nó dễ sống lắm quý vị.

Đừng nói bài học này Phật dạy chư Tỳ kheo. Lấy cái này, khiêng về nhà đi, khiêng bài này về nhà, vợ chồng, cha mẹ, con cái đối xử với nhau bằng 7 pháp này là tôi hứa gia đình quý vị nó đẹp như mơ, chần chu, tinh thơm, ngon lành, xuất sắc, hoàn hảo. Chỉ 7 cái này. Đừng nói Phật dạy cho chư tỳ-kheo, cái này là toàn bộ thiên hạ trong đời đều phải theo bài học này. Mình tin cậy, mình tín nhiệm, mình tôn trọng được nhau thì dầu mai này có chia tay nhau vẫn nghĩ về nhau đẹp lắm.

Đó là giới hòa đồng tu.

6/ Kiên hòa đồng giải

Ngày nào chúng tỳ-kheo chia sẻ quan điểm nhận thức cho nhau. Tăng đoàn thấy có một cá nhân nào có ngộ nhận thì cùng nhau sửa.

Giới luật tỳ kheo có 227 giới thì trong đó có 17 trọng giới. Là sao? 17 trọng giới gồm: 4 đại trọng giới = phạm vào 1 trong 4 thì không thể là tỳ-kheo suốt đời không thể phục hồi giới phẩm & 13 trọng giới = 13 tăng tàn, sau những nghi thức sám hối có phần rắc rối thì được phục hồi giới phẩm như cũ. Tại sao gọi là rắc rối? Bởi vì, hầu hết các giới khác là chỉ cần ngồi chồm hổm trước vị tỳ-kheo khác, đọc mấy câu à “tôi sẽ không nói như vậy nữa”, “tôi sẽ không làm như vậy nữa”, “tôi sẽ không nghĩ như vậy nữa” là xong. Nhưng riêng 13 trọng giới, mình phải đi trình cho Tăng biết mình phạm cái đó, xong rồi Tăng mới hỏi mình, từ lúc phạm đến lúc trình là bao lâu, thí dụ mình nói 7 ngày, thì Tăng sẽ cấm túc mình trong 7 ngày. Sau 7 ngày đó, thì mình quất thêm 6 ngày manatta, 6 ngày khiêm hạnh, xét mình, rồi chư tăng mới gom lại đủ 21 vị tỳ-kheo cùng nhau làm lễ phục hồi giới phẩm cho mình, nó hơi rối như vậy. Nhất là những vùng sâu vùng xa, những vùng Âu Mỹ, làm sao mà kiếm được 21, đuối. Trả tiền vé máy bay cho mấy bố về dự cũng khùng luôn, thôi giấu luôn cho khỏe, cho nó lành.

Trong 13 trọng giới có cái này: Chư Tăng phát hiện mình có quan điểm nhận thức sai lầm về giáo lý mà đã giải thích, phân tích quá 3 lần mình vẫn ngoan cố giữ lại quan điểm đó thì trường hợp đó được xem là phạm 1 trong 13 trọng giới này. Đó là nói về giới. Nói về nghiệp, một khi mình cố ý ngoan cố, lì lợm, bướng bỉnh duy trì một quan điểm sai lầm thì dĩ nhiên đường luân hồi mình thêm thâm. Đó là nói về nghiệp.

Kiến hòa đồng giải nó rất quan trọng. Vì sống chung với nhau mà mỗi cha nói cách là một lăm. May là giờ có internet, mình không sống chung nhau nữa, mình chỉ nghe thôi, chỉ nghe trên facebook, youtube mình đã thấy khó chịu, có những quan điểm không hợp với mình mình đã thấy khó chịu. Từ xa đó. Nói gì mình ở chung với nhau. Mặc áo Nam Tông mà có vị có cảm tình với Cơ Đốc, có vị cảm tình với Tin Lành, có vị cảm tình với Hồi giáo, có vị mê Bắc Tông, có vị khoái Khất sĩ, có vị khoái Krishnamurti, có vị khoái Osho, có vị khoái DiPama, có vị khoái Ajahn Naeb, Ajahn Chah, ... thí dụ vậy. Các vị tướng tượng, chùa có 18 vị, thập bát La Hán, một vị thích kiêu là đại loạn, cho nên phải kiến hòa đồng giải. Anh em có gì ngồi lại với nhau.

Chúng ta xem lại lịch sử Phật giáo, vì đâu nên nổi, vì đâu có chuyện chia rẽ hệ phái, phân phe rẽ phái là vì đâu? Xuất phát từ quan điểm nhận thức, từ đó dẫn đến quan điểm hành trì từ đó dẫn đến chia rẽ tổ chức, chia rẽ đoàn thể. Mà bắt đầu từ chia rẽ quan điểm nhận thức và quan điểm hành trì nó bị manh mún, từ đó anh em trở mặt không nhìn nhau nữa.

Cho nên, 6 pháp này được gọi 6 pháp lục hòa, 6 pháp này còn có tên saraṇīyadhamma - 6 pháp cần ghi nhớ, cần tâm niệm, 6 pháp này cũng được gọi aparihāniyadhamma, 6 pháp bất thối, 6 pháp có nội dung bảo toàn lực lượng, củng cố sức mạnh cho Tăng đoàn. 6 pháp này có nhiều tên gọi, nhưng tên gọi Pali là saraṇīyadhamma là 6 pháp cần tâm niệm thường xuyên, liên tục, cũng được gọi là 6 pháp bất thối. Tiếng Hán, Việt mình gọi là 6 pháp lục hòa là vậy.

Mình giờ thì Lục hòa không giữ được chỉ còn lục đục thôi. Cũng giống như Bát nhã giờ đổi qua bát nháo. Giờ lục hòa đổi qua lục đục.

Đây là 6 pháp theo truyền thống nguyên thủy được chư Tăng rất coi trọng.

Trong Chú giải có nói thêm: Một vị tỳ kheo dầu không có chứng đắc pháp thượng nhân như thiên định, Đạo Quả, nếu làm tròn được 6 pháp này cũng được xem về đường nhân thiên được bảo đảm. Tôi có đọc cái đó. Tức là, bản thân không chứng pháp thượng nhân (Thiên định và Đạo Quả) nhưng làm tròn được 6 cái này thì đường Nhân – Thiên được bảo đảm.

Có nghĩa là sao?

1/ Luôn tôn trọng quan điểm hành trì, quan điểm nhận thức thuận ứng theo lời Phật. Bản thân mình không giỏi bằng ai nhưng luôn luôn biết lắng nghe, biết tôn trọng, Chánh pháp.

2/ Bản thân không có gì ghê gớm nhưng luôn lợi hòa đồng quân, luôn luôn sống với tinh thần chia sẻ cảm thông.

3-5/ Thân hòa, khẩu hòa, ý hòa: Bản thân không có gì ghê gớm nhưng luôn luôn sống trong đạo tình khăng khít, chân thành. Chứ khăng khít mà lòng gian thì không được.

Thì 6 cái này vừa củng cố sức mạnh Tăng đoàn mà cũng là đức của mình cho đời sau. Sống trong Tăng đoàn mà sống bằng đạo tình chân thật.

Tôi biết nhiều chuyện buồn ứa nước mắt. Thờ nào cùng nhau nắm tay khai sơn phá thạch, “đất khô ta nặn tượng vàng cho nhau”, nói theo lời ngài Giới Đức đó. Chùa tranh mái lá đi hồng pháp hoặc gặp bất cứ ai cho tiền là không có giữ riêng, đem về bỏ trong thùng, trong chùa anh em xài chung, ai cần mua thuốc men, mắm muối, mở thùng ra lấy, lấy đúng số mình cần, không có tinh thần tư hữu. Rồi theo năm tháng. Từ chùa tranh vách đất lên chùa gỗ mái tôn nó lên từ từ, đệ tử xưa có mấy ông tu chung, hoàn tục, vượt biên ra nước ngoài làm ăn khá khá, đệ tử mới đệ tử cũ trộn lại, cất chùa to Phật lớn. Lúc bây giờ, đạo tình thờ nào không còn nữa. Lúc đó tranh thủ, một là nói xấu nhau, hai là tránh nói về nhau. Sợ mấy đại gia nghe được, lỡ nó mền đại gia kia là mình mất người. Khổ vậy. Càng tu càng thêm gieo nghiệp là chỗ đó. Mà ngày xưa thờ khai sơn phá thạch, chùa đất Phật vàng thương nhau biết mấy. Bây giờ, chùa to Phật lớn, tượng Phật càng lớn thì tim vàng càng nhỏ, càng mỏng đi. Đau lắm.

Lịch sử Phật giáo, những trang sử vàng Phật giáo phải nói được xây dựng trên những lá y rách, trên những bình bát cơm hẩm cháo hiu. Ngày nào có chùa to Phật lớn thì đạo tình Tăng đoàn đương

nhiên bị giảm và từ đó, Phật giáo chỉ còn vỏ ngoài thôi. Lịch sử Phật giáo, tôi gọi những trang sử vàng, là toàn là trong đói nghèo mà có. Ngộ lắm quý vị.

Tôi nhớ hoài câu nói của Phạm Lãi lúc phò Câu Tiễn, diệt Phù Sai. Phò xong, 2 người phò Câu Tiễn là Văn Chủng và Phạm Lãi, lúc đó Phạm Lãi có nói Văn Chủng: “Câu Tiễn là người mặt thỏ mỏ dơi, cùng sống hoạn nạn thì ok, nhưng lúc vinh hoa phú quý là người phản trắc, khó lường, nghe ta mà bỏ đi”. Thì Văn Chủng, thứ nhất nói rằng, cả đời phấn đấu mà đến nước này bỏ đi thì không đành, thứ hai đó là “Hoàng thượng không tệ như huynh nghĩ đâu”. Mà nói nôm na là Văn Chủng tiếc danh lợi, tiếc công khó mình bỏ ra khi phò Câu Tiễn. Nói thẳng là ông còn mê danh lợi. Và đúng như vậy, về sau, chính Câu Tiễn đã giết Văn Chủng, trong khi Phạm Lãi đã bỏ đi chu du ngũ hồ. Thì mình phải nhìn nhận trên đời có những trường hợp đó.

Trong cơ hàn đói lạnh, túng thiếu mình còn có nhau, nhưng khi có một chút lợi danh đỉnh chung thì đạo tình rất khó giữ.

Trong đời sống có 2 thứ thử thách & cám dỗ. Đời tu ngon lành là gặp đắng, gặp ngọt đều có thể vượt qua và giữ được mình. Đa phần có người chết vì cái ngọt cám dỗ, hai là chết vì thử thách, thì không giữ được đạo nghiệp và cũng không giữ được đạo tình với anh em.

Ok. Chúc các vị một ngày vui./.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYỄN HIỆU ĐÍNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

WWW.TOAIKHANH.COM